

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

2. Æternitas mare est, Triceps hydra est, sed & fons est omnis gaudii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

II. Æternitas mare est, triceps hydra est, sed & fons est omnis gaudii.

A cruce instar puniti est: æternorum bonorum gaudium est æternum.

III. Æternitatis gustus quanti sit, illustri exemplo declaratur.

Vita S. Pathe-
chomic. 29.

Apud inferos
triceps
æternitas.

Matt. 11.

Chirico.

Veni gaudium
quod in re-
bus qua-
rendum
est.

Mundi vo-
luptas que

Job 20.

Ex te potissimum, mi Christiane, qui concipi sepe interes, sed fortasse raro attentus es, queritur: Si tu ad mare ites, illudque minuto cochleari exhaurire instituas, in proximum à latere vicino rivulum, qui tamē ipse etiam mare influat, & sic omnia quæ mari ademerat, à mari resorbeantur: dic jam, quamdiu in exhauriendo mari laborabis? quod si dolo haurire liceat, & in flumen aliorum derivatum effundere, quot annis vel hac ratione hauriendum tibi esset, dum in alium alveum mare transfunderes? interea temporis in flammis sedere, infandum esset tormentum, damnatis tamen gratissimum pactum, & moram dicerent non longam, modò demum sic finiendam, ut evadere liceret Æternitatem.

Finxerunt pŕici tricipitem nescio quam hydræ, cuius B reŕecto uno capite, mox aliud atque aliud subnaŕcetur: hydra hæc verè apud inferos est, si est ulŕima, illic enim æternitas triceps, quæ ad pœnam damni, pœnam sensus, & vermem Conŕcientiæ nunquam moriturum, velut trigemina capita præfert. Heu miseròs nos & rerum maximarum improvidos, qui viam habemus tam brevem quàm periculosa, in eâ tamen adeo hilares sumus & petulanter læti, perinde atque si per paradysum & amœnissima tempe deambulemus, securi ab hostibus, jam in patriâ tuto locandi. Nescire tamen sine culpa non possumus, perventuros nos demum ad geminas portas duplicis Æternitatis, quarum illa beatorum, hæc damnatorum est; per harum alterutram ingrediendum, prout nimirum in viâ nos gesserimus.

Laurentius Justinianus hanc hilarem viatorum infaniam miratus: O mortalium, inquit, lugenda conditio, quæ cum sit exul à patriâ, exulet in viâ! differamus tantisper vanissima gaudia, dum patriam contingamus, & hoc unum agamus, ut per illam admittamur portam, quæ principium est æternæ beatitudinis. Creavit nos quidem Deus ad delicias potius quàm ad labores, verum hîc neque locus, neque tempus est deliciarum, sed laborum. Æternitatem Deus deliciis assignavit, hujus verò vitæ spatium ad delicias illas promerendas concessit. Et quo, inquis, obsequio eas promerebor? Oraculum nostri: Regnum calorum vim patitur, & violenti rapiunt illud. Cogita tecum: Egone violentus ille? nimirum in plumis, in poculis, in tripudiis, in deliciis. Ah! certandum est generosè, currendum strenuè, dum vivimus & vigemus, ut in ultimo vitæ articulo, in ipso Æternitatis horizonte, qui nos in perpetuum ab hac vitâ determinabit, & in aliam, quæ totius Æternitatis est, transcribet, de vitâ transactâ gaudere, de futurâ optimè sperare possimus. Laboremus ergo, laboremus, & vim nobis inferamus, sic latentem in tempore sempiternam quietem, & æternam sub paucis diebus occultatam gloriam assequemur.

Verum solidumque gaudium non in vanis his delectationibus, sed in æternis voluptatibus querendum est. Ascendit hedera super caput Iona, ut esset umbra super caput ejus. Et latens est Iona super hedera, latitâ magnâ. Et quid demum est omnis hujus Mundi seu voluptas, seu vanitas, an non virens hedera, quæ textili silvâ per parietem inserpit, lætâque supra caput umbram explicat? Latantur opulenti lætitiâ magnâ, sub umbrâ suæ hedera, suarum opum: latantur gulosi & ebriosi sub umbrâ suarum mensarum: voluptuosi sub umbrâ deliciarum suarum. At extrema lætitiæ, luctus occupat. Paravit Deus vermem, & percussit hedera, & exaruit. Ubi nunc, mi Iona, tua est hedera, & ubi lætitiâ tua? exaruit & illa, & ista, ita prorsus hedera nostræ exarescunt, simulque cum illis omne illud umbratile gaudium. Gaudium enim hypo-

Vidit hoc, & maturè, Theodorus, annis adolescentis, sed certè judicio senex, Christianis ortus parentibus. Hic, die toti Ægypto festâ, cum in amplissimâ parentum domo risus, cachinni, tripudia personarent, cum geniales mensæ ad epulas invitarent, ipse clauso sed casto ingemiscens vulnere, secum ipse sic expostulare cepit: Infelix Theodore! & quod inde tibi lucrum, si mundum lucreris universum? Multa habes, & quamdiu habebis? abundas, epularis, tripudias: & quamdiu hæc omnia? equidem placeret & sciret hæc vivendi ratio, modò diu placere posset & sapere. Ecquid autem delicias has retineam, perdam æternas?

Dic Theodore, num hoc Christiana legis est, in terrâ sibi cælum effingere, & per delicias ad delicias transire velle? aut ego me valde fallo, aut Christus per spinas eundem dixit. Abrumpe, & brevibus gaudiis præfer æterna. Dixit & madentibus oculis in penetralem domum se recipiens, ibique se æternis, sic precari cepit: Deus æternæ, cor meum tibi pater, meus ad te orator, meus est gemitus. Quid à te petam, aut quo modo, vix ipse satis scio: hæc unum, ô mi Deus, precor, ne me mori finas æternâ morte. Domine, tu scis, quia amo te, & cupio esse apud te, & laudare in æternum? Domine miserere. Dum hæc orat, intervenit enater, & rubicundulos madidòsque oculos curiosa observatrix statim animadvertit, &: Inde, inquit, hic mœror mi fili? & quæ hæc tua solitudo hoc die jam mensâ te vocat, tu unus desideraris. Cui Theodorus: Quæso te mater, inquit, meam à mensâ absentiam honesto purga nomine: nauseanti stomacho cibum vel potum obscurare, nec ipsâ tu suaseris. Ita clementi dolo matrem à se renovit, ipse solus cum solo Deo penitus in æternitatis adyta est ingressus, cepitque vitæ suæ statum omnem attentâ cogitatione rimari; &: Quis (inquit ipse secum) hæcenus fui, aut potius, quis deinceps esse volo, si quidem Æternitatis regno nolim excidere? Varia ad cælum via est, alius hac

Via ad cælum varia.

it, alius aliâ, modò perveniatur, quid refert quâ? quando tamen non omnes viæ similes, & nos quoque dissimiles, deligenda cuique ea est, quam sibi novit commodam. Alia brevior, alia longior ac periculiosior. Si timeam in longâ ac periculosa, superest brevis ac securâ, quam si eligam, sine dubio mecum gaudebunt Angeli. At mei tristabuntur? initio quidem, postea verò forsân & ipsi gaudebunt. Age Theodore, modò non in longum differ, & noli nimis cedere. Spero sanè me forte fortem, ubi fortes adversarios invenero. Quid si habicurus sim molles, blandientes, illacrymantes? hic plus mihi metuo. Sed obfirma animum, & quem à naturâ flexilem habes, Christo, infractum impetra. At quid si mater ubera ostendit? scis, quid S. Hieronymus dicat; ad vexillum crucis evola? virtus est in hac re esse crudelem. Aliam habes & majorem matrem, quæ sua patiter ostendit, & cit illa parrona tua Beatissima Virgo, quæ tibi deinceps imitat mille matrum erit, si tu fueris ejus filius. At res ardua est, hæc vitæ mutatio, præsertim in ipso ævi flore. Est ardua fateor. Sed experientia loquitur; Plerique hoc ipso malè Deo serviunt, quod serò serviant. Rectissime omnium illi, qui ab adolescentiâ Domini jugum portare didicerunt. At, delicatè hæcenus nutritus sum, nunc asperam vitam ingrediar: ferre poterò? Spero, sed quamdiu? in annum, unum alterumve? hoc satis non erit, ultra tendendum est, ad finem vitæ. Perpende itaque, & aut non incipe, aut fini. Puto me in his superandis solum non fore, sed cum socio Deo. Verum id quidem est, ac

contra